Eroilor Ostasi Romani din Razboiul Europei

Războiul e vesnic, mortilor pace! Fără luptă viata putrezeste. Nimeni nu va hotari soarta celor liberi. Eroii, deschizatorii, mor cei d'intâi, ceilalti trăesc după ei.

Voi care ati luptat pe când aveam o tară, voi care ati luptat după ce ne-au robit trimisii mortii, sunteti prezenti, in arme.

Am ajuns la vârsta impietririi. Noi, sarea pâmâtului, oamenii. Tineretea e un foc mistuitor, ne amăgim cu setea nimicniciei. Toti vor să ne impietrească, să uităm, pierzându-ne dorul. A murit Pan, a murit Dyonisos, a murit Christos. Dar a inviat. Singurul. Si noi suntem singuri. In noaptea rece. Răstigniti.

Doar mortii sunt cu noi.
Greu ne dor umerii
Cu aripile smulse.
Asa ne-a fost dat:
Sfâsiati,
sângerând,
Să nu ne târâm in
tărină.
Dar a venit ceasul
Să ne strângem in sobor cu mortii.
Toată suflarea ce se stinge si se aprinde
In acelasi Cuvânt,
Să fie la soborul nostru.
Vii, morti din pământ,
Morti, vii de pe pământ,
De n'ati auzit, auziti!
Suflarea stirpei noastre
Incălzeste azi iarba pământului,
Trup din trupul nostru ingrasă pământul,
Cugetul ne chiamă, din noapte,
Amintindu-ne cine suntem.

Veniti in sobor la pomenirea mortilor!
In veacul de fier am fost botezati cu foc.

Dar cei neatinsi sunt bolnavi de moarte,
Nu pot trăi, nu pot muri, de vii putrezesc.

Anii trec si rupti de pământul nostru in van rătăcim. Mortii s'au făcut una cu pământul, dar tin pentru noi chezăsie.

Veniti să legăm cu mortii firul vietii,
Arzând in lumină
Raiul ne tine in iadul lumii,
Din iadul lumii se face raiul.

Vara, iarna, veneau pe Prut in jos lesurile Moldovenilor ucisi de Rusi. In Iunie ostile trecură apa mohorită.

Cerul s'a bucurat, si martorii dreptatii.
Cei indoiti de frică s'au mai indreptat, slabii s'au intarit,
Puternicii s'au intrecut pe sine. Doar unii
Fugind de lumină au cobit in umbră.

Ostile au mers mai departe. Nistrul s'a ingrosat de sângele lor. Unul cât zece luptau.

Oamenii s'au bucurat, scosi din robie;
Obstile au intâmpinat oastea cu pâine si sare.
Tăranii s'au infrătit. Bisericile au fost deschise,
Preotii cu poporul s'au rugat, lui Dumnezeu multumind.

A venit o iarnă cum n'a mai fost de când se stia. Gerul si-a infipt ghiarele până la os. Ostile s'au oprit.

Fiti fericiti adormitilor in bratele mortii.
Ati luptat si lumea vă stie.
Câti ati murit de răni, de frig, de boală,
Atâtia s'au prăpădit de
sărăcia sufletului.

Apele primăverii s'au revărsat si stepa se facu o mare de noroi. Ostile au mers asudând cu sânge, oameni, cai si motoare făcându-se una.

Dormiti, dormiti toti cei mâncati de corbi!
Veti invia cu trupurile voastre,
Frumosi si tineri asa cum ati fost
Vă veti spăla de noroi la izvorul vietii.

Arsita ucigatoare incepu să ardă, foc din toate părtile. Ostile răcoreau cu sângele lor pământul. Nesfârsit pământ. Ostile inaintau.

Grâne su crescut peste voi morti uitati!
Din sângele si trupul vostru au mâncat dusmanii,
Oasele voastre albesc in pământul negru
Si nicio cruce nu vă păzeste.

Iarna i-a impresurat intre râuri, in mlastinele inghetate. Molima desnădejdii se abătu peste osti. Pala crivătului pustiitor se apropia.

Un lant de case pe supt pământ vă leaga
Din Carpati in Caucaz, din Caucaz in Carpati.
Acolo n'au ajuns nici legiunile romane,
Dar voi v'ati luptat cu Antechristul

In noaptea Pastilor au aruncat foc peste Becuresti, sărbătorind cu moarte Invierea.

Fiti fericiti morti nevinovati in dulcea primăvară!
Bătrâni si prunci, femei, ostasi veniti acasă,
Veti fi pomeniti la prima Inviere
A tării inviate. Dormiti in pace!

In vara următoare oceanul de humă, Asia, ridicându-se acoperă spuma pământului. Europa se trage inapoi, lovită de moarte in spate.

Cei infrătiti cu voi amar au plâns in urma
O clipă le-ati deschis zarea libertătii,
Si s'a intunecat. Câti ati murit
Pentru lumină, treziti-vă in viata de veci!

Spaima cuprinse lumea. Capetele s'au rătăcit.

Dar ostile tot mai luptau,
Apărindu-si pământul, vatra, semintia.
Bucarati-vă de răcoarea raiului, morti in ultimul ceas,
Zăgaz de piepturi, sfărimat. Bucurati-vă!

Era la sfârsitul verii, către al saselea ceas.
Ostile mintite s'au risipit,
Mii si mii au căzut robi la dusman.
Greu vă e somnul, morti in robie,
Acolo unde nimeni nu vă poate căuta,
Fără mormânt,
fără cruce.

Hoardele au intrat si prăpădul cuprinse tara. Hotii si ucigasii sloboziti din puscării au infruntat lumea in râsul dusmanului. Mortii s'au răsucit gemând in pământ.

Rogămu-ne lui Dumnezeu să uite
Blestemul acelor zile!
Vânt, ape ale primăverii,
Spălati-ne rănile,
Si adierea mortilor
Cadelnitală'n aer
De tei si salcâmi,
Aminiească-ne
Departe de morminte,
Invierea.

Dar vă purtam cu noi
Morti ai pământului nostru,
Mortii ai invierii noastre!
Vorbim cu voi,
Din surghiun si robie.
Cine mai poate să tacă?
Vii si morti, am fost, au fost,
Loviti de pretutindeni,
Ni s'a cerut doar moartea,
A doua oară celor morti,
Pe veci a tuturor.

Dar mânusa de fier
A căzut peste obraze
fără simtire,
Răsplata soartei s'a intors,
Chingile ananghiei strâng amarnic.
Libertatea se razbună.
In durere
Pe urmele voastre, morti nestiuti,
Vine humăa. Ati mers inainte.
Sunt mai bine de zece ani
De când ati plecat fără intoarcere.
De opt ani dusmanul
Pradă, ucide, ne
mănâncă sufletul.
Au inghitit cele sapte vaci grase,
Si ceva pe deasupra.
Dar plumb topit le va cădea in măruntae.
Vor plânge cu lacrimi de sânge.
Muscându-si mâinile vor fugi de blestem
La marginile moarte ale lumii.
Dar il va ajunge.
Vor musca pământul inghetat
Urlând inhăitati cu lupii,
In noaptea fără
nădejde a tundrei.
Sfâsiindu-se unul pe altul,
Pierzându-se in noaptea fără
capăt a materiei.
Neamurile vor fi libere din puterea lor.
Din libertate vorbim, indemnând:
Beti, mâncati, bucurati-vă
De lumina soarelui,
Dar dati si mortilor ceva,
Intâi dreptatea lor.
Ei tin dreptatea noastră.
Dormiti in pace, morti fără cruce,
Cu voi se leagă ieri de mâine,
Fiti linistiti,
Veghiati nelinistea noastră!

HORIA STAMATU

